

najednou bylo liduprázdno. Dům, ve kterém zavraždil jeho majitele, byl již zabarikádován.

Neměl co jíst. Prosil pod okny o pomýje. Každý jej ignoroval. Měl pouze vodu z fontán. A tu mu časem lidé taky znechutili. Míchali mu do nich nechutná, hořká projímadla.

Prověš ani nevěděl, jak se octnul ve sklepe, kde byl člověk, kterého zavraždil. Mrtvola již notně zapáchala. Jakási magická síla jej směřovala přímo k nebožtíkovi.

„Tak tohle je důsledek tvého poznání!“

„Propadl jsem Dáblu. Snad jsem to nebyl ani já, kdo páchal všechny ty zvrhlosti.“

„Chvilé poslední pro tebe ještě nenadešla. Ještě pořád máš čas.“

„Nebyl bych to ani já. Mám dojem, že bych se přetvařoval.“

„Máš tu mě a já ti budu pomáhat. Musíš se řídit mnou.“

„Má to snad být souboj dobra a zla?“

„Je to souboj odpuštění s beznadějným zápníkem.“

„Nelze smazat to, co učinily tyto ruce, vůbec to všechno, čím se zabývala má smyslůst.“

„Ještě jsme stále spolu a tvůj osud máš plně ve své moci.“

„Víš co, zmizni! Lezeš my na nervy s tou svoji neposkrvnitelností.“

„Kráčíš k branám zlověstným a odtud není již návratu.“

Znenadání mrtvola povstala a kráčela s nadpřirozenými hnáty vstříc Prověšovi, takže dialog se svědomím byl přerušen. Byl překvapen, když si uvědomil, že se vůbec nelekl. Na tři kroky od něho vycenila zuby a potom záhrobním hlasem promluvila: „Přivedlo tě snad tvoje svědomí? Jdeš si pro odpuštění?“

„Nepotřebuju tvé odpuštění. Přilákal mě sem tvůj mrtvolný puch. Přišel jsem tě oči- chat.“

„Jsem potomek slavných slovenských par- tizánů...“

„To by jsi měl umět perfektně kouřit ču- ráky.“

„Jsi asi horší, nežli si vůbec dovedu před- stavit,“ tlumeně pronesla mrtvola a vrhla se na Prověše.

„Jak je to vzrušující...“, pomyslel si Prověš a výpad mrtvole opětoval.

Nerovný zápas trval chvilku. Prověš mrtvolu přivázel k betonovému sloupku a vášnivě ji začal prznit.

„Zlořáde, budeš na věky trpět ve Styxu!“, chroptěla mrtvola. Jak ji Prověš mrdal do prdele, tak vykřikovala své nářky stále víc a víc. Řáčil na ní dvě hodiny, potom ji nafaco- koval přes lícní kosti a vyšel na ulici. Vyslábly se potácel z města pryč. Nahoru do Skalis- tých hor.

„Měl by jsi se konečně obrátit a stát se vi- doucím!“

„To už je moje věc, ty vševysávající nehma- tatelno.“

Úplně vysílen se dovlekl až na nejvyšší bod v okolí. A tam na tom sklanatém výstupku, vysoko nad propastí, se Prověš náhle roz- dvožil. Tělo se střemhlav vrhlo do strašlivého jícnu a ještě před tím, nežli se počalo tříštit o hroty skal, zvolalo: „Sbohem, odpusť mi ty zhovadilá...“ Svědomí, plné zármutku, již jen hledělo na své tělo, které už nebylo celistvo masou. Tyčilo se na útesu samo. Fluidně se zachvívalo v odpoledním vánku, zatímco jednotlivé části jejího těla postupně dopa- daly do propastného dna naplněného výkři- ky sebevrahů.

////////////////////////////////////
jiří dkaw
1985

Ze své ztěžklosti se probíral velice pomalu. Zahnutý řez italským okem pomsty se hlásil k žití.

Konečně Prověš spočinul pohledem na okolo visících netopýrech. Sám byl také za- věšen hlavou dolů. Netopýří stvůry visely po délce celé jeskyně. Voda z krápníků pravidelně odkapávala do jezírka, jež se pod nimi nacházelo.

Úhákem zežbluňknul do osvěžující, studené tekutiny. Jeho tělo, vpravdě šíleným způsobem doničené, prožívalo křest zaholenou existencí tohoto stavu. Svě minule vnímal jen nejasně v mlhách svědomí, které probleskovalo skrze fosforeskující nahotu zlověstného ticha. Jak šelma protínal svými zraky okolozející temnotu. Bylo to již dobrých pár roků, co unikl sám před sebou. Lačně se nachlemstal křišťálové vody a vplí- žil se na pahorek zalitý slunečním jase- m. Zamžikal a soustřeďoval své boltce v deci- belech živočišného mumraje. Zjeven pod klenbou nových sluncí, nevěděl, kudy kam. Identičně nepolapitelný, objevil severový- chodně od svého posezu jakési veliké město.

Byl otrhán, zavšiven a pomalu by se dalo ří- ci, že na něm rašilo jemné mechoviště. S neurčitým, zatemnělým pohledem sestu- poval dolů do města. Nic nepoznával. Tyčily se pod ním stavby, jakých nikdy nezakusil poznání. I zvuky, podobné zrychlenému štěbotu hmyzu, mu byly cizí. V této poma- tenosti a nejistotě se mu přihlásila jeho druhá duše, jeho druhé svědomí: „Vrať se do přírody. Nechoď tam dolů, nikdo z nich ti nebude rozumět a ty jim taky ne.“

„Chci tam, toužím po poznání toho zá- hadného.“

„Ti lidé se tě budou bát a budou se tě ští- tit.“

„Nevadí, pouze jako prašivý žebrač dojdou poznání.“

„Dobrá, ale varuji tě! Špatnost ti již jednou byla osudnou.“

„Cítím to a budu to mít neustále na mysli. To ti slibuji.“

Prověš plouživě, jako prašivá, skopaná šelma, vcházal do města. Pověštinou zde lidé chodili oděni do neonově světélkujících šatů. Prově- sovi se každý z nich z dálky vyhýbal. Pár lidí dokonce, když jej uviděli, leknutím vykřiklo.

U první fontány, na kterou narazil, nahlédl do rozechvělé hladiny. Sám se sebe zděsil. Rych- le seškrabal a omyl mech ze svých zarostlých tváří. Takhle již vypadal přeci jen lépe. Když se usadil na lavičku, tak po něm lidé dokonce házeli zbytky jídel. Na stravu si musel začít zvykat postupně. Celé „věky“ se o jeho stav v bezvědomí staral odporný hmyz. Byl pře- kvapen, že jej nikdo z města nevyhání. Poli- cejních elementů si také nevšiml, prostě neexistovali.

A lidé, u kterých přespával po sklepech, ho nejenže nevyhazovali, ale každé ráno měl k jídlu za dveřmi připraven kbelík plný pomy- jí. Snad se tito lidé domnívali, že to je to ně- jaké podivné, polidštěné prase. Alespoň Prověšovi se to tak jevilo. Sám nikoho ne- otravoval, jen se tiše pídil po svých vyty- čených trasách poznání. Byl však čím dál, tím drzejší a otrejší.

„Brzdi, člověče!“, ozývalo se pro výstrahu je- ho druhé svědomí.

„Chtěl bych být v tomto světě bohat.“

„Řítiš se do záhuby.“

„Ne, chci tady být nejbohatší proto, aby mé poznání bylo úplné.“

„Zapomeneš na svůj slib.“

„Ne, to nikdy. To jsem přeci přísahal.“

Zbetonělé plástve okolozraku dostupovaly kontaktu blížící se kulminaci, řvoucí do schopných mozkových laloků:

- Už je toho dost. Všivavě přetrváváš, přeží- váš jako nejposlednější živočich! Nejsi přeci tím nejjednodušším organismem v tomto světě. Možná by jsi naopak měl těm okolo co

řící...-

A tak dále to Prověsovi klnulo skrze mysl i ve spaní. Když každé ráno požíral kbelík pomýjí, uvědomoval si svou trapnost tím více.

Jen kdyby té duše, zakleté do probuzení, nebylo. Mohl by ji zahrnout.

„Zrazuješ svou vlastní přísahu!“, vždy poté se ozvalo odkudsi z vnitřku. Snad již po sté se přemáhal a klesal na kolena.

Jedné noci se stalo, že povstal a sklepním okénkem zařval ke hvězdám: „Opust' mne, svědomí! Táhni ze mě ty duše, jež samou dobrotou jen žebrotou podpíráš! Ruším svou přísahu!“ Zbledl, kolena i ruce se mu třáslly.

Za chvíli však povstal a ještě za noci se ubíral doprovázen svým stínem, k nejpřepychověji vyhlížejícímu domu města. Bydlel zde nejbohatší člověk. Prověs se tiše vplížil do jeho ložnice. Rdousil tohoto tvora tak dlouho, až se přestal tento škubat. Pak mu ještě pro jistotu roztříštil o lebku kříšťálovou vázu. Zkrvavělé tělo odnesl do sklepa jedné restaurace, kde je posadil na schody. Vrátil se do prázdného bytu a začal všechno prohledávat. Když vypáčil jednu ze skříní, vysypalo se na něj ohromné množství zlatých a diamantových destiček. Tolik bohatství pohromadě ještě nikdy nespáčil. Omdlel z toho, takže se v tomto hrozivém majetku také probudil.

Časně z rána vzal dvě hrstě zlatých a diamantových destiček do kapes a vyšel do ulic. Nejprve zašel do oficíny, kde mu lazebník vyhladil vizáž do plastična. Nechal si za to až příliš nekřesťansky od Prověse zaplatit. Když po chvíli vyšel Prověs ze sousedního obchodního domu „Krasovzor“, už by jej nikdo, kdo ho viděl ještě tak před hodinkou, nepoznal.

Pak zaplul do nejluxusnější restaurace ve městě. Natolik se přesycoval, že neznaje

své míry, musel se jít vyzvracet na toalety, aby mohl zase v obžerství pokračovat. Když se chodbičkou vracel zpět do jídelny, tak skrze pootevřené dveře do sklepa uviděl dole na schodišti schoulenou, bezvládnou hmotu zkrvavělého těla. Odplivl si a šel zase konzumovat.

Jako další chod si poručil „Smažené krocán játro s volskou oblohou“. Když mu je číšník naservíroval na stůl, tak Prověs skrze své sbíhající se sliny procedil: „Ve sklepe máte pěknou mrtvolu.“ A dále si ničeho již nevímaje, lačně polykal lahodná sousta. Hrtan mu poskakoval a klapal jako mlýnské kolo. Číšník chvilku zíral na neobvyklého hosta. Srovnával si v hlavě, co mu tento před chvílí sdělil. Napokon mu vykrytalizovalo v mysli, že tento host je buďto nějaký podivín, nebo se ze samého přežírání zbláznil. Vrátil se na svou odstřelovací rampu a tam to kolegům všechno šeptem pověděl. Všichni se otočili ke stěně a jen jejich natřásající se ramena prozrazovala, že se pochechtávají.

Prověs nevěděl již, co by si ještě objednal. Dal si tedy pauzu, zaklonil se na stoličce a zahleděn do stropu vyfukoval vzhůru cigaretový dým.

Tu mu hlavou počly prolínat, probleskovat jakési neurčité vzpomínky na nějaký neznámý, tajemný ostrov uprostřed jezera. Vybavily se mu zčista jasna ladné křivky ženského těla. V tu chvíli jako pominutý vyskočil ze stoličky, hodil do kouta nedopalek cigarety. Na stůl, před vyjevené číšníky, mrskl pár diamantových destiček a hnal se do nejbližšího vykřičeného domu.

Jaké bylo jeho překvapení, když ve vykřičeném domě, jenž se skládal z velikého množství chlívů, zjistil, že kurev a prostitutek se v tomto světě již nepěstuje. Že pro ukojení lačných prcáků, pozůstala toliko pouze sodomie. A za tu se ještě k tomu velice draze platilo. Proto tedy samé smradlavé

chlívky.

Zaražený Prověs se chvíli rozmýšlel, ale poté si na dnešní noc zakoupil chlív s magickým číslem 9. Stálo ho to patnáct diamantových a deset zlatých destiček. Se zatajeným dechem vstoupil do chlíva. Spatřil zde, na protější stěně, krávu. Za přední nohy byla pověšena za strop. Spodní packy byly roztaženy a připoutány ke stěnám chlíva. Byla posazena na dřevěném stolci tak, že její vagína byla přesně na úrovni mužského pohlavního údu. Na protější stěně byl jakýsi virbl, do kterého se pták vstrčil, virbl jej ztopořil, potom samočinně vypnul. Pak se již vzrušený člověk mohl vrhnout na krávu. Kráva měla u stropu krmelec se senem. Takže když na ní Pověs rajtoval a tahal jí za naduřený cecek, ona si klidně dál přežvykovala. Občas zabučela a vylítly z ní srance. Přímo na Prověsova varlata.

Prověs vydržel na kávě rajtovat až do tří hodin do rána. Ve tři hodiny se totiž „Hambisod“, jak se dům nazýval, zavíral.

Druhého dne si sebou vzal více destiček. Nejprve se v přepychové restauraci najedl a pak se opět ubíral do „Hambisodu“. Zjistil, že, čím vyšší číslo chlíva si objedná, tak tím je to dražší.

„Ale asi to bude taky nonšalantnější“, pomyslně si Prověs a zakoupil si tentokrát chlív číslo 64. Stál jej osmdesát šest diamantových a čtrnáct zlatých destiček. Číslem 60 počínalo oddělení ukájejíci sadistické choutky.

Ve chlívě byla na stolci připoutaná tchořice. Marně se bránila všemožnými výstřely své chemické obrany. Nakonec na Prověsovo údu zdechla.

Příštího dne si zakoupil chlív číslo jedna. Stál dvě diamantové a dvě zlaté destičky. V chlívě nebylo mimo virblu nic jiného. Tento virbl se však samočinně nevypínal. A také vstrčeného chtiče ze své moci nevy pustil dřívě jak po hodině. Prověs jej tam vrazil celkem dvakrát a měl toho dost. Dnes odcházal z „Hambisodu“ před zavírací hodi-

nou. Celý týden potom vykřičený dům nenavštívil. Léčil se. Navštěvoval pouze restauraci.

Z mrtvolky ve sklepe zatím začaly opadávat kusy masa.

Když se vyléčil, tak chlív číslo jedna již nenavštěvoval. Skříně s destičkami se začínala vyprazdňovat téměř před očima.

Prověs se stal ve městě vyhlášeným mrákem.

Jednoho večera si zakoupil chlív s nejvyšším číslem 111. Musel si však, před tím, nežli dostal od chlíva klíček, doběhnout pro destičky, neboť ty, co měl u sebe, mu nestačily.

Chlív stál čtyřista šedesát diamantových destiček. Prověs zaplatil a napnut kráčel do nejbzdálenějšího chlíva. Otevřel. Na protější stěně bylo velkými písmeny napsáno:

„MUMIFIKOVANÝ KOMUNISTA
VLADIMÍR ILJIČ LENIN“

A opravdu čelem ke stěně byla připoutána mumifikovaná mrtvola muže menší postavy. Obcovalo se s ním do řiti. Na pravé stěně byly poličky s jeho vybranými spisy. Prověs nemusel zdejšího virblu vůbec používat, jelikož u něho docházelo k mocnému vzrušení při pouhém nahelédnutí do oněch spisů.

Prcal mumifikovaného Lenina tak mocně, až tělo myslitele nevydrželo a hnilobné kusy masa z jeho řiti počly odpadávat. Na místo rejště se slétly všechny mouchy z okolí. To však Prověsovi vůbec nevadilo. Laskal svoji oběť po pleši a v extázi mu ze skrání vytrhával zrzavé zbytky kadeří. Byl to jediný chlív, kde došel plného uspokojení. Sladce ukojen, spokojeně odcházal domů.

Podíval se do skříně. Byla tam už jen jedna zlatá destička. To stačilo tak na jeden dobrý oběd. S „Hambisodem“ byl konec.

Soumrak soumraku ani nepokynul a Prověs byl švorcovej. O jeho sklonech k ohavnostem si povídalo celé město. Lidé se před ním zamykali. Kudy procházel, tam

Kalindář

- 24.1. se koná akce **Jazový popik pro otrlé - DŘEZZ!** aneb další Hudební večer v cukrárně. Kde: Výtvarná cukrárna, Balbínova 23, Praha 2, start: 18:00, vstup: neznámý.
- 29.1. se koná vystoupení **divadla Bohém: Pásmo**. Kde: Klub Final (Příběnická 8, Praha 3), start: 20:00, vstup: do klobouku. Konec večera: kdo ví.
- 30.1. se koná akce: **Setkání vlídných okusovačů mrtvol**. Vystoupí: M. ČMELÍKOVÁ, P. FORMŠ & HAVRAN & SPOL., IVOŠ KREJZEK & MILOŠ KOČMAN, MAREK SOBOLA & HAVRAN, ROGO & EZT, V PĚTI PRŮSER, NICMOC KVINTET, KRÁSNÍ A OŽRALÍ. Kde: Brooklyn (Bašty 415/6, Brno-střed), start: 18:00, vstup: do klobouku.
- 14.2. hraje Nevýpar kovatjezd v Dejvické nádražce. Start: 20:00, vstup: do klobouku.

Chceš pomoci Nájezdu?

Vytiskni si číslo (najezd.wz.cz), přečti si jej a pak ho někomu dej.

21.1. Běla, Blanka

Přejeme vše nejlepší!
Dneska pěkně zvesela
Běla plane do běla
Blanka dělá puk,
je to ale kluk.

Divadelní spolek Bohém

Hledá **divadelního zvukaře**:

- pouštění nahrávek podle scénáře
- zapojení/oživení aparatury (zaškolíme)
- a má chuť si hrát.

Kontakt: **Tonda 731 621 128**

antoncamaj@seznam.cz

FB stránky: **Bohém - autorské divadlo**

Redakce Nájezdu

hledá: **příspěvatele, umělce, výtvarníky**, kteří by chtěli rozšířit redakci Nájezdu. Dejte vědět Krtkovi nebo na adresu najezd@gmail.com.

Bude v Praze tuto zimu 30 dní nasněženo?

Nechť referenční bod je okolí Barré a musí být celý den nasněženo. Počátek měření: konec listopadu 2014.

Aktuální zásněžný skóre k dnešku: 5 dní

Od hospodského stolu

- A to si jako myslíš, že manželství je jako neštovice? Že to podruhý v životě dostat nemůžeš?
- Koupil jsem si uzenu mandle ve zdravé výživě... no, není to paradox?
- Nepal police... ne, ale datluj police! Udatluj polici do třísek!

Schizofrenická ponorka

/volné pokračování Člověka v Brčále

Tento plaviát jest věnován mému příteli, který nikdy v životě neváhal a mocně vyvracel zatvrzelá zaklínadla současnosti jen proto, aby se opět octnul za katrem. Jiřímu Fialovi – Jiří DKAW

1985

Mříže v ústech mám, mříže místo šatu
když se zas někde za vobzor dekuje další den...
...jdu tam, kde nikdo nebude
nikdy nebude, vždy budu do sebe SÁM!!!
(P.I.D.r. Viktor Hait Csa)

GEO VRÁNA

Sám sebou rozřezán a své dílo
dotáhnout až do samého konce
oznamuje, že zaoslaven bude
in memoriam
dne 26. 9. 92 v Hrdlořezích

Pozůstali:

FŠICHŇY

